A Neighborhood-Based Clustering by Means of the Triangle Inequality

Maksim Makaranka

16 stycznia 2024

1 Definicja problemu

Problem grupowania (ang. clustering) polega na podziale zbioru danych na podzbiory (grupy, klastry), tak aby elementy należące do tego samego podzbioru były do siebie podobne, a elementy należące do różnych podzbiorów były od siebie różne. Podobieństwo i różnica między elementami są mierzone za pomocą odpowiednich funkcji (metryk) odległości lub podobieństwa. Problem grupowania jest ważny, ponieważ pozwala na odkrywanie ukrytych struktur, wzorców i zależności w danych, które mogą być użyteczne dla różnych celów, w tym klasyfikacja, rekomendacja, segmentacja, kompresja i inne.

Problem grupowania jest ściśle związany z innymi metodami eksploracji danych, takimi jak wykrywanie reguł asocjacyjnych i wzorców sekwencyjnych. Reguły asocjacyjne służą do odkrywania zależności i powtarzalności w zbiorach danych, które mogą być użyteczne dla różnych celów, takich jak rekomendacja, wizualizacja, kompresja czy redukcja wymiarowości. Wzorce sekwencyjne służą do odkrywania uporządkowanych ciągów działań lub zdarzeń, które występują w przewidywalnej kolejności. Grupowanie może być użyte do podziału zbioru danych na podzbiory, które mają podobne reguły asocjacyjne lub wzorce sekwencyjne, co pozwala na lepsze zrozumienie i opisanie danych. Inną metodą eksploracji danych jest klasyfikacja, która polega na przypisywaniu predefiniowanych etykiet do obiektów na podstawie ich cech. Różnica między klasyfikacją a grupowaniem polega na tym, że klasyfikacją jest nadzorowaną techniką uczenia się, która wymaga wcześniejszego zdefiniowania klas i przykładów treningowych, podczas gdy grupowanie jest nienadzorowaną techniką uczenia się, która grupuje obiekty na podstawie ich podobieństwa bez wcześniejszej wiedzy o klasach.

Jedną z najistotniejszych rodzin algorytmów grupowania są algorytmy gęstościowe, które tworzą grupy na podstawie gęstości obiektów w przestrzeni, czyli liczby obiektów w określonym promieniu (należących do otoczenia epsilonowego). Przykładem takich algorytmów może być $\mathbf{DBSCAN}[2]$, polegający na poszukiwaniu punktów rdzeniowych, czyli takich, których otoczenie epsilonowe zawiera co najmniej MinPts punktów (parametr określający min. ilość punktów niezbędnych do utworzenia grupy), a następnie badaniu otoczeń epsilonowych tych punktów. Innym przykładem algorytmów gęstościowych jest $\mathbf{NBC}[3]$. Nieco skurczony opis tego algorytmu czytelnik znajdzie w sekcji 2.1.

Jednak wyznaczanie odległości pomiędzy każdą parą punktów w przestrzeni, wymagane w algorytmach **DBSCAN** i **NBC**, jest operacją nieefektywną wydajnościowo. W tym celu zostały zaprojektowane wersje tych algorytmów, eliminujące konieczność wyznaczania tych odległości w zbiorze poprzez zastosowanie nierówności trójkąta (ang. the triangle inequality property, TI). Odpowiednie wersje algorytmów noszą nazwy **TI-DBSCAN**[4] i **TI-NBC**[5], ten drugi został scharakteryzowany w sekcji 2.

2 Charakterystyka algorytmu

W dalszej części dokumentacji odległość między dwoma punktami p i q będzie oznaczana przez distance(p,q). W zależności od zadania i posiadanych danych możemy stosować różne metryki odległości. Na przykład, jeśli posiadamy zbiór punktów z przestrzeni metrycznej, to można zastosować dobrze znane metryki, takie jak euklidesowa (otoczenie punktu ma kształt kulisty), Manhattan (otoczenie punktu ma kształt prostokątny)[5] lub Minkowski (którą można uznać za uogólnienie zarówno metryki euklidesowej, jak i Manhattan). W przypadku bardziej skomplikowanych zbiorów danych, np. kiedy mamy do czynienia zarówno z danymi ilościowymi (np. wiek, dochód, wzrost), jak i jakościowymi (np. płeć, kolor, kraj), powinniśmy zastosować bardziej złożone metryki.

2.1 NBC - grupowanie ze względu na k⁺-sąsiadów

Aby móc scharakteryzować badany algorytm **TI-NBC**, należy najpierw przyjrzeć się wersji podstawowej **NBC** oraz wprowadzić kilka związanych pojęć:

• otoczeniem epsilonowym (ang. Eps-neighborhood) $N_{Eps}(p)$ punktu p jest zbiór wszystkich punktów q w danym zbiorze D, które są odległe od punktu p o nie więcej niż Eps

$$N_{Eps} = \{ q \in D | distance(p, q) \leqslant Eps \}$$
 (1)

• k^+ -sąsiedztwo punktu $p(k^+NN(p))$ to zbiór wszystkich punktów ze zbioru D, które różnią się od p i są od niego nie dalej niż jego najdalszy k-ty sąsiad

• odwrotne k^+ -sąsiedztwo punktu $p(Rk^+NN(p))$ to zbiór punktów ze zbioru D, dla których p należy do ich k^+ -sąsiedztwa

$$Rk^{+}NN(p) = \{q \in D | p \in k^{+}NN(p)\}$$
 (2)

• gęstość podprzestrzeni jest określana przez współczynnik gęstości NDF, który jest ilorazem liczby punktów w odwrotnym k^+ -sąsiedztwie i liczby punktów w k^+ -sąsiedztwie

$$NDF(p) = \frac{|Rk^+NN(p)|}{|k^+NN(p)|} \tag{3}$$

- punkt p jest punktem rdzeniowym, jeśli $NDF(p) \ge 1$
- ullet punkt rdzeniowy jest traktowany jako ziarno, które wraz z punktami z jego k^+ -sąsiedztwa tworzy gęstą przestrzeń, którą można uznać za grupę lub część grupy
- kiedy punkt rdzeniowy jest dołączany do grupy, wszystkie punkty z jego k^+ -sąsiedztwa również są włączane do tej grupy, chyba że wcześniej zostały przydzielone do innej grupy

Jednak w takim klasycznym podejściu musimy obliczać odległości od punktu p do wszystkich punktów w zbiorze D, co jest operacją bardzo kosztowną.

2.2 Wykorzystanie TI do efektywnego wyznaczania sąsiedztw

Nierówność trójkąta dla dowolnych trzech punktów p, q, r może mieć postać:

$$distance(p, r) \leq distance(p, q) + distance(q, r) \Leftrightarrow distance(p, q) \geq distance(p, r) - distance(q, r)$$
 (4)

Powyższa tożsamość razem z definicją epsilon-otoczenia (1) prowadzą do lematu, dowód którego można znaleźć w oryginalnej pracy autorów[5]:

$$distance(p,q) \geqslant distance(p,r) - distance(q,r) > Eps \implies q \notin N_{Eps}(p) \land p \notin N_{Eps}(q)$$
 (5)

Z tego lematu wynika, że jeśli znamy różnicę odległości dwóch punktów p i q do jakiegoś punktu r większą niż Eps, możemy stwierdzić, że $q \notin N_{Eps(p)}$ bez obliczania rzeczywistej odległości między p i q. Zgodnie z tym autorzy pracy sformułowali i udowodnili następujące twierdzenie[5]:

Twierdzenie 1 Niech r będzie dowolnym punktem, a D zbiorem punktów uporządkowanym w sposób niemalejący względem ich odległości do r. Niech p będzie dowolnym punktem w D, q_f punktem następującym po p w D takim, $\dot{z}e$:

$$distance(q_f, r) - distance(p, r) > Eps,$$
 (6)

a q_b punktem poprzedzającym p w D takim, że:

$$distance(p,r) - distance(q_b,r) > Eps.$$
 (7)

Wtedy zachodzi:

- a) q_f i wszystkie punkty następujące po q_f w D nie należą do $N_{Eps}(p)$.
- b) q_b i wszystkie punkty poprzedzające q_b w D nie należą do $N_{Eps}(p)$.

Następnie autorzy przedstawiają podstawy teoretyczne przydatne do określania k-sąsiedztwa dowolnego punktu $p(k^+NN(p))$, formułując i dowodząc kolejne twierdzenie[5]:

Twierdzenie 2 Niech r będzie dowolnym punktem, a D zbiorem punktów uporządkowanym w sposób niemalejący względem ich odległości do r. Niech p będzie dowolnym punktem w D, a Eps wartością taką, że $|N_{Eps}(p)| > k$, q_f punktem następującym po p w D takim, że:

$$distance(q_f, r) - distance(p, r) > Eps,$$
 (8)

a q_b punktem poprzedzającym p w D takim, że:

$$distance(p,r) - distance(q_b,r) > Eps.$$
 (9)

Wtedy zachodzi:

- a) q_f i wszystkie punkty następujące po q_f w D nie należą do kNB(p).
- b) q_b i wszystkie punkty poprzedzające q_b w D nie należą do kNB(p).

2.3 Budowanie indeksu k-sąsiedztwa przy użyciu TI

W tym rozdziale rozpatrzmy algorytm, który wykorzystuje **Twierdzenie 2** do wyznaczania k-sąsiedztw dla wszystkich punktów w danym zbiorze danych D i zapisuje je jako indeks k-sąsiedztwa. Algorytm składa się z następujących kroków:

- 1. Obliczamy odległość każdego punktu w D do punktu odniesienia r, np. do punktu o wszystkich współrzędnych równych 0.
- 2. Sortujemy punkty względem ich odległości do r.
- 3. Dla każdego punktu p wD wywołujemy funkcję, która zwraca kNB(p). Funkcja ta działa następująco:
 - (a) Identyfikuje najpierw te k punktów q następujących i poprzedzających punkt p w D, dla których różnica między distance(p,r) a distance(q,r) jest najmniejsza. Te punkty są traktowane jako kandydaci na k najbliższych sąsiadów p.
 - (b) Sprawdza pozostałe punkty poprzedzające i następujące po $p \le D$ (zaczynając od punktów bliższych $p \le D$ uporządkowanym zbiorze D) jako potencjalni k najbliżsi sąsiedzi p, aż zostaną spełnione warunki określone w **Twierdzeniu 2**. Jeśli tak, żadne inne punkty w D nie są sprawdzane, ponieważ jest gwarantowane, że nie należą do kNB(p).
 - (c) Modyfikuje wartość Eps za każdym razem, gdy znajdowany jest nowy kandydat na k najbliższego sąsiada.

3 Struktura rozwiązania

Struktura rozwiązania została zbudowana w następujący sposób:

- Folder /data zawiera zbiory danych pobierane podczas uruchamiania notebooków, a także wstępnie obliczone wyniki grupowania.
- Folder /src zawiera wszystkie pliki źródłowe projektu. Składa się on z:
 - Folderu /models, który zawiera implementacje modeli.
 - Pliku AnalysisHelper.py, który jest plikiem pomocniczym do wizualizacji wyników i obliczania miar.
- Plik config.py zawiera stałe i ścieżki do danych.
- \bullet Jupyter Notebooki zawierają wyniki algorytmów dla różnych 2D i 3D zbiorów danych i wartości parametru k.
- Plik README.md zawiera krótki opis rozwiązania i wymagania technologiczne.

4 Badania

Celem badań jest sprawdzenie działania i efektywności zaimplementowanego algorytmu grupowania **TI-NBC** na różnych zbiorach danych. Badania te obejmują porównanie algorytmu **TI-NBC** do podstawowej wersji **NBC**, wersji **NBC** zaimplementowanej z użyciem biblioteki języka Python - *scikit-learn*, oraz wyników algorytmu **KMeans**, które zostały wstępnie obliczone przy użyciu już wspomnianej biblioteki *sklearn*. Do tego celu został wykorzystany *clustering-benchmark*, zaimplementowany przez pracowników Politechniki Warszawskiej i dostępny publicznie.

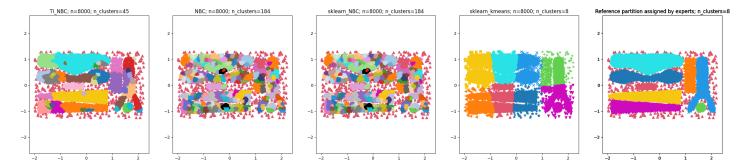
W celu oceny efektywności czasowej algorytmów, przeprowadzono porównania czasów ich wykonania dla różnych wielkości zbiorów danych oraz dla różnych wartości parametru k. Wyniki porównań znajdują się w Tabelach 1 i 2. Wizualizacje grupowań dla różnych k przedstawiono na Rysunkach 1, 2, 3.

	TI-NBC	NBC	NBC sklearn
n = 800	3.61s	3.33 s	15.9ms
n = 4096	12.1 s	37.6 s	66.8ms
n = 8000	26.7s	2min26s	172ms

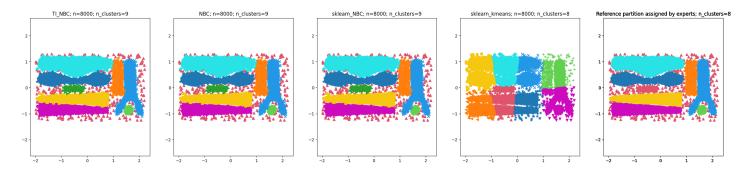
Tabela 1: Wpływ wielkości zbioru danych na czas wykonania, k=40

	TI-NBC	$\overline{\mathbf{NBC}}$	NBC sklearn
k = 10	11.1 s	2min24s	120ms
k = 40	26.7s	2min26s	172ms
k = 120	1min6s	2min27s	294ms

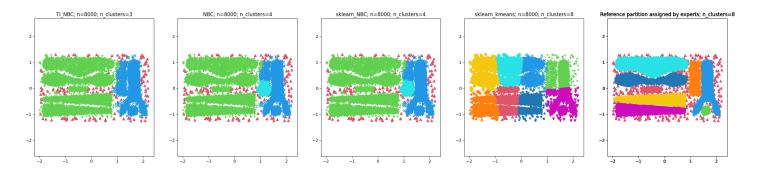
Tabela 2: Wpływ wartości parametru k na czas wykonania, n=8000

Rysunek 1: Wyniki grupowania na zbiorze danych chameleon_t8_8k, $n=8000,\,k=10$

Rysunek 2: Wyniki grupowania na zbiorze danych chameleon_t8_8k, $n=8000,\,k=40$

Rysunek 3: Wyniki grupowania na zbiorze danych chameleon_t8_8k, $n=8000,\,k=120$

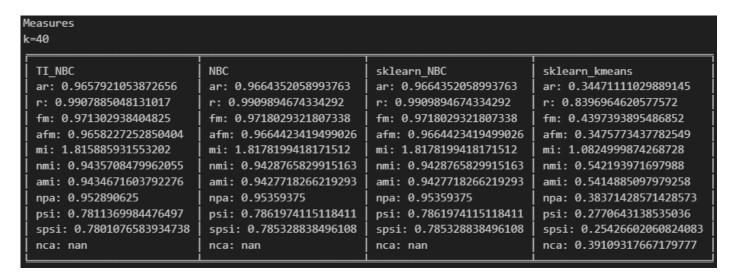
Aby ocenić skuteczność grupowania przeprowadzono porównania grupowań, uzyskanych za pomocą różnych algorytmów, do grupowania wskazanego przez twórcę datasetu. Zastosowano różnych metryk, dostępnych w bibliotece clustering-benchmark, w szczególności:

- Confusion Matrix macierz, która pokazuje liczbę prawidłowych i nieprawidłowych prognoz podzielonych według klas. Umożliwia ocenę skuteczności modelu i identyfikację wzorców błędów.
- Rand Score (R, AR) obliczają procent par obiektów, które są umieszczone w tych samych lub różnych klastrach w obu podziałach.
- Pair Sets Index (PSI, SPSI) obliczane są jako liczba par obiektów, które są umieszczone w tych samych klastrach w obu podziałach, podzieloną przez liczbę wszystkich par obiektów.
- Fowlkes-Mallows (FM, AFM) obliczają średnią geometryczną precyzji i czułości.
- Mutual Information (MI, NMI, AMI) metryki oparte na teorii informacji, które oceniają, jak dobrze jeden podział na klastry przewiduje inny.

Wyniki zastosowania metryk dla zbioru danych other/chameleon_t8_8k i parametru k=40 znajdują się na rysunkach 4 i 5.

Confusion matricies k=40			
TI_NBC	NBC	sklearn_NBC	sklearn_kmeans
[[218	20 26 9 184] [[237 0 17 19 17 18 24 7 182]	[[237 0 17 19 17 18 24 7 182]	[[200 50 42 13 52 56 52 56]
[5 176 0 0	0 0 0 0] [8 172 1 0 0 0 0 0]	[8 172 1 0 0 0 0 0 0]	[0000181000]
[1 0 1381 0	0 0 1 0] [1 0 1381 0 0 0 0 1 0]	[1 0 1381 0 0 0 0 1 0]	[0 692 0 0 691 0 0 0]
[1 0 0 1450	0 0 0 0] [4 0 0 1447 0 0 0 0 0]	[4 0 0 1447 0 0 0 0 0]	[0 0 411 661 0 379 0 0]
[2 0 0 0 144	0 0 0 0] [9 0 0 01441 0 0 0 0]	[9 0 0 0 1441 0 0 0 0]	[418 0 0 0 0 0 341 691]
[1 0 0 0	1109 0 0 0] [4 0 0 0 0 1106 0 0 0]	[4 0 0 0 01106 0 0 0]	[391 0 0 0 0 0495 224]
[0000	0 1554 0 0] [2 0 0 0 0 0 1552 0 0]	[2 0 0 0 0 01552 0 0]	[0 0 603 285 0 666 0 0]
[3 0 8 10	0 0 329 0]] [4 0 2 10 0 0 0 334 0]	] [4 0 2 10 0 0 0 334 0]]	[0 282 6 0 62 0 0 0]]

Rysunek 4: Macierzy pomyłek (confusion matricies), chameleon_t8_8k, n = 8000, k = 40

Rysunek 5: Wartości metryk, chameleon_t8_8k, n = 8000, k = 40

5 Wnioski

Na podstawie przeprowadzonych badań, można sformułować następujące wnioski:

- Czas wykonania każdego algorytmu zwiększa się wraz z rozmiarem zbioru danych. Ten wzrost jest najbardziej widoczny w przypadku zwykłego NBC. Zauważono, że dla większych zbiorów danych, działanie TI-NBC jest znacznie szybsze od zwykłego NBC, np. dla n = 8000, TI-NBC działał prawie 6 razy szybciej. Jednakże, dla małych zbiorów danych (w naszym przypadku n = 800) może się okazać, że zwykłe NBC działa równie szybko, a nawet szybciej niż TI-NBC. Warto również wspomnieć, że algorytm zaimplementowany z użyciem komponentów dostarczanych przez sklearn.neighbors jest znacznie szybszy od zaimplementowanych TI-NBC i NBC we wszystkich testowanych przypadkach.
- Zauważono, że zwykłe NBC ma mniej więcej ten sam czas wykonania dla różnych wartości parametru k, co wynika z tego, że polega na brutalnym obliczeniu odległości pomiędzy każdą parą punktów i nie zależy od k. W przypadku TI-NBC, czas wykonania rośnie razem z k, co wynika z faktu, że współczynnik ten bezpośrednio wpływa na ilość sprawdzanych punktów i obliczanych odległości podczas poszukiwania k-sąsiedstw.
- Wizualizacja wyników grupowania zbioru danych chameleon_t8_8k wskazuje, że dobór parametru k w dla algorytmów NBC mocno zależy od przetwarzanego zbioru danych. Dla mniejszych k, algorytm wykrywa większą liczbę klastrów niż powinien rzeczywiście, a dla większych k odwrotnie, mniejszą liczbę klastrów. Dla k = 40 udało się osiągnąć dobre pogrupowanie danych. Algorytm bardzo dobrze radzi sobie z wykrywaniem szumu w danych i znacznie lepiej niż KMeans wykrywa grupy punktów o różnej gęstości, nie łącząc szumu i części tych gęstych grup.
- Macierzy pomyłek grupowania chameleon_t8_8k wskazują, że wszystkie algorytmy z grupy NBC skutecznie odnalazły grupy, zapowiedziane przez twórcę datasetu, jednocześnie tworząc z najgęściej ułożonego szumu dodatkowy klastr. Dla algorytmu KMeans macierzy bardzo klarownie wykazują niepoprawność przypisań punktów dla poszczególnych grup.
- Wartości policzonych metryk grupowania ww. zbioru danych sygnalizują dobre pogrupowanie danych w przypadku wszystkich algorytmów NBC (delikatnie gorsze dla TI-NBC), i znacznie gorsze dla KMeans.

Podsumowując, badania te dostarczyły cennych informacji na temat działania i efektywności algorytmu grupowania **TI-NBC** na różnych zbiorach danych. Wyniki te mogą być przydatne dla innych badaczy i praktyków zainteresowanych zastosowaniem tego algorytmu w swojej pracy.

Literatura

- [1] Kod źródłowy https://github.com/maksanm/TI-NBC
- [2] https://en.wikipedia.org/wiki/DBSCAN
- [3] Zhou, S., Zhao, Y., Guan, J., Huang, J. (2005). A Neighborhood-Based Clustering Algorithm. In: Ho, T.B., Cheung, D., Liu, H. (eds) Advances in Knowledge Discovery and Data Mining. PAKDD 2005. Lecture Notes in Computer Science(), vol 3518. Springer, Berlin, Heidelberg. https://doi.org/10.1007/11430919_43
- [4] Kryszkiewicz, M., Lasek, P. (2010). TI-DBSCAN: Clustering with DBSCAN by Means of the Triangle Inequality. In: Szczuka, M., Kryszkiewicz, M., Ramanna, S., Jensen, R., Hu, Q. (eds) Rough Sets and Current Trends in Computing. RSCTC 2010. Lecture Notes in Computer Science(), vol 6086. Springer, Berlin, Heidelberg. https://doi.org/10.1007/978-3-642-13529-3_8
- [5] Kryszkiewicz, M., Lasek, P. (2010). A Neighborhood-Based Clustering by Means of the Triangle Inequality. In: Fyfe, C., Tino, P., Charles, D., Garcia-Osorio, C., Yin, H. (eds) Intelligent Data Engineering and Automated Learning IDEAL 2010. IDEAL 2010. Lecture Notes in Computer Science, vol 6283. Springer, Berlin, Heidelberg. https://doi.org/10.1007/978-3-642-15381-5_35
- [6] https://clustering-benchmarks.gagolewski.com/index.html